

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

nede ten behoeve van haar minderjarige kinderen,
appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/13339 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 13 augustus 2007
in het geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 maart 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 augustus 2007, verzonden op 14 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 19 september 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

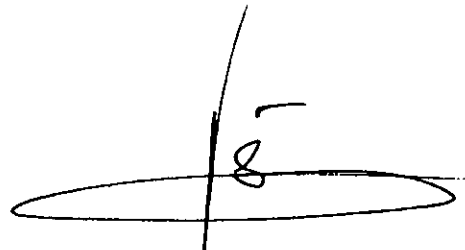
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 oktober 2007

404.

Verzonden: 10 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 05/13339

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 13 augustus 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Burger van Azerbeidzjan,
verblijvende te |
eiseres,
mede namens haar minderjarige kinderen,
gemachtigde mr. E.L. Garnett,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. drs. A.M. Zeeman.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Bij besluit van 12 maart 2004 heeft verweerder de aanvraag van eiseres tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Bij uitspraak van deze rechtbank, zittinghoudende te Middelburg, van 7 april 2004 (AWB 04/11912 en AWB 04/11914) is het beroep tegen voornoemd besluit gegrond verklaard, waarbij verweerder is opgedragen een nieuw besluit te nemen.

Bij besluit van 2 maart 2005 heeft verweerder de aanvraag van eiseres tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wederom afgewezen. Verweerder heeft zich daarbij mede gebaseerd op het individueel ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 10 december 2004 (kenmerk DVP/AM-U040818.0347/864525).

Tegen dit besluit heeft eiseres op 25 maart 2005 beroep ingesteld. De gronden van beroep dateren van 24 april 2005.

AWB 05/13339

2

Bij beslissing van 29 januari 2007 heeft de rechtbank op grond van artikel 8:29, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaald dat de beperking van de kennisneming van de aan het individueel ambtsbericht ten grondslag liggende stukken gerechtvaardigd is.

Partijen hebben de rechtbank toestemming gegeven, als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb, om mede op de grondslag van de niet openbaar gemaakte informatie uitspraak te doen.

Het beroep is behandeld ter zitting van 10 augustus 2007, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 2 maart 2005 in rechte stand kan houden.
2. Ter onderbouwing van haar aanvraag en beroep heeft eiseres - kort samengevat - het volgende aangevoerd. Eiseres is afkomstig uit Azerbeidzjan. De echtgenoot van eiseres was werkzaam voor de KGB in Azerbeidzjan en is op 2 oktober 2003 meegenomen door zijn collega's. Eiseres vermoedt dat hij beschuldigd was van het laten uitlekken van documenten en informatie met betrekking tot de gezondheidstoestand van wijlen president Heidar Aliev. Op 9 oktober 2003 is eiseres opgehaald door haar onbekende personen en naar een onbekend gebouw elders in gebracht. Daar werd eiseres het levenloze lichaam van haar echtgenoot getoond. Eiseres is vervolgens meegenomen naar haar woning. De woning is doorzocht en eiseres is aldaar ondervraagd over haar man waarbij ze werd mishandeld. Eiseres is bewusteloos geraakt en nadien bijgekomen in een haar onbekende ruimte in het bijzijn van een vriend van haar echtgenoot. heeft eiseres vervolgens hertrigd met haar kinderen in een haar onbekende plaats in in Azerbeidzjan. Na een verblijf van ongeveer twee maanden aldaar heeft eiseres in december 2003 Azerbeidzjan verlaten.
3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000. Verweerder doet zijn standpunt mede steunen op het op het door de Minister van Buitenlandse Zaken uitgebrachte individueel ambtsbericht van 10 december 2004 (kenmerk DVP/AM-U040818.0347/864525).
4. De rechtbank overweegt als volgt.
5. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.
6. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan

AWB 05/13339

3

verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

7. Ten aanzien van de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het ontbreken van in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 bedoelde bescheiden aan eiseres is toe te rekenen, overweegt de rechtbank als volgt.

8. In casu heeft verweerder eiseres in de eerste plaats verweten dat zij geen enkel identiteits- of nationaliteitsbewijs heeft overgelegd, waarmee zij haar aanspraak op toelating kan onderbouwen. Weliswaar heeft eiseres bij haar aanvraag een (oud) classificatieboekje van topsporters van de voormalige Sovjet-Unie, daterend van eind 1984, overgelegd, doch dit document kan niet worden aangemerkt als een bewijs in voormelde zin. Tevens heeft verweerder in dit verband er op gewezen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet in staat zou zijn geweest om haar oude rode Sovjetpaspoort mee te nemen. Verweerder heeft voorts de herhaalde stelling van eiseres in beroep dat zij haar oude paspoort niet heeft kunnen meenemen vanwege de ondergane mishandeling in Azerbeidzjan als ontoereikend van de hand gewezen, aangezien in casu geen sprake was van een acute vluchtsituatie. Bovendien heeft verweerder er op gewezen dat eiseres, blijkens haar eigen verklaringen, haar oude Sovjetpaspoort heeft achtergelaten op haar adres in terwyl uit het individueel ambtsbericht van 10 december 2004 is gebleken dat eiseres aldaar niet heeft gewoond gedurende de door haar gestelde periode.

9. In aanvulling op het voorgaande heeft verweerder zich verder op het standpunt gesteld dat eiseres toerekenbaar tekort is geschoten nu zij geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om de door haar beweerdelijk afgelegde reisroute vanuit Azerbeidzjan naar Nederland te kunnen vaststellen. Zo heeft verweerder er op gewezen dat eiseres verzuimd heeft documenten aangaande haar reisroute te overleggen. Evenmin is het reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. De stelling van eiseres dat niet voldoende rekening is gehouden met haar gezondheidstoestand tijdens het horen en zij daardoor niet in staat is geweest voldoende concrete verklaringen af te leggen aangaande haar reisroute wordt door verweerder van de hand gewezen. Niet is gebleken uit de verschillende opeenvolgende gehoren dat eiseres in het geheel niet in staat is geweest eenvoudige verklaringen af te leggen omtrent haar reisroute. Evenmin is gebleken op grond van een medische verklaring dat eiseres daartoe op dat moment niet in staat was. Van eiseres mochten derhalve volgens verweerder redelijkerwijze meer concrete details verwacht worden omtrent eenvoudige en verifieerbare elementen aangaande haar reis per trein vanuit Azerbeidzjan naar Moskou, haar tijdelijk verblijf van bijna twee maanden in Moskou en haar reis per bus vanuit Moskou naar Nederland. De stelling van eiseres dat ze met mensensmokkelaars heeft gereisd en dat deze mensensmokkelaars geen informatie aan haar hebben verschaft vormt volgens verweerder geen afdoende verklaring voor het ontbreken van meer concrete informatie aangaande haar reis. Immers, volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling komt aan eiseres een eigen verantwoordelijkheid toe voor het onderbouwen, waar mogelijk, met documenten dan wel met afdoende verklaringen van haar reisroute.

AWB 05/13339

4

10. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met vorenstaande overwegingen artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 op goede gronden aan eiseres tegengeworpen. Gelet op het vorenstaande is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiseres en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

11. Indien er, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongenijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig te kunnen worden geacht.

12. De rechtbank constateert voorts dat verweerder zijn standpunt inzake de ongeloofwaardigheid van het relaas van eiseres heeft gebaseerd op het individueel ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 10 december 2004. Op 16 december 2004 heeft verweerder inzage verkregen in de onderliggende stukken van dit ambtsbericht, waarna verweerder onder verwijzing naar artikel 3:2 van de Awb heeft geconcludeerd dat het ambtsbericht qua inhoud en procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.

13. De rechtbank stelt voorop dat ingevolge vaste jurisprudentie een ambtsbericht als een deskundigenbericht heeft te gelden en dat van de juistheid van de daarin neergelegde informatie mag worden uitgegaan, tenzij concrete aanwijzingen bestaan dat aan de juistheid of de volledigheid daarvan moet worden getwijfeld. Dit uitgangspunt geldt ook ten aanzien van individuele ambtsberichten.

14. Na met overeenkomstige toepassing van artikel 8:29 van de Awb – in welk verband partijen toestemming hebben verleend als bedoeld in het vijfde lid – kennis te hebben genomen van de volledige inhoud van de onderliggende stukken van het ambtsbericht is ook de rechtbank van oordeel dat verweerder van de juistheid van de daarin weergegeven onderzoeksbevindingen mocht uitgaan en dat deze bevindingen de conclusie in het bestreden besluit, inhoudende dat geen geloof gehecht wordt aan de verklaringen van eiseres omtrent haar asielmotieven, kunnen dragen.

15. Blijkens het bestreden besluit heeft verweerder zich dienaangaande op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig is te achten, nu de verklaringen van eiseres op een aantal essentiële punten die de kern van haar asielrelaas uitmaken strijdig zijn met de informatie zoals vervat in het individueel ambtsbericht van 10 december 2004. Zo heeft eiseres verklaard dat zij vanaf de zomer van 1999 tot aan de dag van haar vertrek op 9 oktober 2003 heeft gewoond en verbleven op het adres gebouw
appartement terwijl uit het individueel ambtsbericht blijkt dat eiseres op dit adres niet bekend is. Uit registratiegegevens is gebleken dat de laatste 10 jaar de huidige eigenaar op dit adres geregistreerd heeft gestaan. Deze eigenaar heeft een geheel andere naam dan eiseres en haar echtgenoot. De stelling van eiseres dat uit een voetnoot op bladzijde 59 van het algemeen ambtsbericht inzake Azerbeidzjan van juli 2004 volgt dat mensen niet altijd geregistreerd staan waar zij wonen en dat dit zou verklaren dat de huidige eigenaar nog op het gestelde adres van eiseres staat vermeld wordt door verweerder van de hand gewezen. Immers, uit het individueel ambtsbericht volgt dat de daar genoemde man eigenaar is van de woning en reeds 10 jaar op dat adres woont. Anders dan eiseres meent is derhalve deze informatie uit het individueel ambtsbericht niet strijdig met het algemeen ambtsbericht. Dit

AWB 05/13339

5

klemte te meer, nu is gebleken uit het individueel ambtsbericht dat de aangezochte burens van voornoemd adres eiseres niet van haar pasfoto hebben herkend. De verklaringen die eiseres in beroep heeft gegeven waarom zij niet door de burens zou zijn herkend berusten enkel op speculatie en niet nader onderbouwde vermoedens. Deze verklaringen vormen, mede in het licht van hetgeen hiervoor is overwogen, geen concrete aanknopingspunten die aanleiding geven voor twijfel aan de juistheid en de volledigheid van de in het individueel ambtsbericht neergelegde bevindingen. Tenslotte komt eiseres niet voor in het centrale paspoortenregister, noch in het centrale register van geboorteakten, noch in de centrale bevolkingsregistratie van Azerbeidzjan, waardoor voor verweerder nader onderzoek naar eiseres en haar echtgenoot niet mogelijk is.

16. De rechtbank overweegt dat, nu op grond van de bevindingen die zijn neergelegd in het individueel ambtsbericht 10 december 2004 is gebleken dat eiseres niet bekend is op dit adres noch dat zij voorkomt in andere registraties in Azerbeidzjan, verweerder hiermee voldoende zijn standpunt heeft onderbouwd dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van eiseres omtrent de gestelde vrees voor vervolging naar aanleiding van de problemen van haar echtgenoot in Azerbeidzjan. Immers, nu eiseres niet voorkomt op het door haar opgegeven adres is hiermee de basis van de door eiseres aangevoerde problemen die uiteindelijk tot haar vertrek uit Azerbeidzjan hebben geleid weggefallen. Hetgeen eiseres overigens tegen het ambtsbericht heeft ingebracht, wat door ook van zij, kan hieraan niet afdoen. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de raad van State van 16 januari 2004 (JV 2004/83) en van 23 september 2004 (JV 2004/429). Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op het ambtsbericht mocht baseren en dat, mede gelet op de positieve overtuigingskracht die in dit geval van het relaas van eiseres dient uit te gaan om het geloofwaardig te achten, geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder zich op basis van het ambtsbericht niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig is.

17. In hetgeen dienaangaande namens eiseres in beroep is aangevoerd met betrekking tot de overige door verweerder ongeloofwaardig geachte elementen van haar asielrelaas ziet de rechtbank, in het licht van hetgeen hiervoor is overwogen, geen aanleiding om tot een andersluidend oordeel te komen.

18. Voor zover eiseres bij brief van 31 juli 2007 diverse producties heeft overgelegd betreffende de politieke situatie en de mensenrechtensituatie in Azerbeidzjan ten tijde van de door haar gestelde problemen overweegt de rechtbank dat deze algemene informatie geen onderbouwing kan bieden voor de verklaringen van eiseres hetgeen haar persoonlijk zou zijn overkomen. Deze documenten bevatten immers geen informatie met betrekking tot eiseres en kunnen derhalve geen afbreuk doen aan de bevindingen als neergelegd in het individueel ambtsbericht van 10 december 2004. Gelet hierop ziet de rechtbank in deze aangevoerde informatie geen aanleiding om te komen tot een andere conclusie ten aanzien van verweerders standpunt omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiseres.

19. Ten aanzien van de in de beroepsfase bij brief van 31 juli 2007 respectievelijk 2 augustus 2007 overgelegde medische verklaring van 22 december 2005 met betrekking tot eiseres en de medische verklaringen van eind 2004 met betrekking tot de kinderen van eiseres, overweegt de rechtbank dat deze niet relevant kunnen zijn voor de beoordeling van het bestreden besluit, waarbij het gaat om de vraag of verweerder het asielrelaas in

AWB 05/13339

6

redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten. De rechtbank laat deze medische verklaringen dan ook buiten beschouwing bij de beoordeling van het bestreden besluit.

20. Voor zover de medische verklaring van eiseres dient ter onderbouwing van haar, ook ter zitting naar voren gebrachte, stelling dat zij, tengevolge van haar slechte medische situatie niet of onvoldoende in staat is geweest haar asielrelaas goed te vertellen overweegt de rechtbank dat zoals ook door verweerder is aangegeven, de diverse gehoren geen aanknopingspunten bieden om aan te nemen dat eiseres tijdens die gehoren in een zodanige gemoedstoestand verkeerde dat zij de vragen niet naar behoren kon beantwoorden.

21. Ter zitting is namens eiseres nog aangevoerd dat bij verweerdens standpunt inzake de geloofwaardigheid een rol heeft gespeeld dat tijdens het eerste gehoor en het nader gehoor van 9 en 10 maart 2004 een Iraanse Azeri-tolk aanwezig. Vanwege vertaalproblemen zou eiseres niet voldoende in staat zijn geweest haar asielrelaas uiteen te zetten. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

22. De rechtbank stelt allereerst vast dat uit de verslaglegging van het eerste gehoor en het nader gehoor van 9 en 10 maart 2004 niet is gebleken dat eiseres melding heeft gemaakt van vertaalproblemen, terwijl haar door de contactambtenaar daar wel uitdrukkelijk naar is gevraagd. Voorts is eiseres aanvullend gehoord op 11 maart 2004 in het bijzijn van een Russische tolk en heeft zij blijkens de verslaglegging van dat gehoor expliciet verklaard de tolk goed te hebben begrepen en in staat te zijn geweest om alles van belang voor haar aanvraag te vertellen. Daar komt nog bij dat verweerder eiseres, nadat bij uitspraak van 7 april 2004 deze rechtbank, nevenzittingsplaats middelburg, het beroep tegen het afwijzende asielbesluit van 12 maart 2004 gegrond heeft verklaard, wederom uitgebreid op 8 juni 2004 in het bijzijn van een Russische tolk heeft gehoord. Ook uit de verslaglegging van dit gehoor is niet gebleken dat eiseres niet voldoende in staat is geweest haar asielmotieven uiteen te zetten. Desgevraagd heeft eiseres, blijkens de verslaglegging van dat nader gehoor, uitdrukkelijk verklaard genoeg de mogelijkheid te hebben gehad om over aanvullende zaken aangaande haar asielrelaas te vertellen en dat ze daarbij geen vertaalproblemen heeft ondervonden. Naar het oordeel van de rechtbank bieden derhalve de diverse gehoren geen aanknopingspunten om aan te nemen dat verweerder tijdens die gehoren eiseres niet voldoende in staat heeft gesteld haar asielmotieven uiteen te zetten. Derhalve faalt de grief van eiseres.

23. Gezien het voorgaande komt eiseres niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 van de Vw 2000 genoemde gronden.

24. Het beroep is derhalve ongegrond.

25. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

AWB 05/13339

7

Reslissing
De rechter,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.H.M. Druif als rechter in tegenwoordigheid van drs.
H.A.J.A. van de Laar als griffier en uitgesproken in het openbaar op 13 augustus 2007.

VOORKOPIE KONFORM
de griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te s-Herengobosch

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

14 AUG. 2007

-2-

Dit appelschrift berust op de navolgende grieven:

Grief 1: strijd met het recht en/of het motiveringsbeginsel en/of in strijd met de zorgvuldigheid

Deze grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat verweerder artikel 31, 2^e lid, aanhef en onder f van de Vw2000 op goede gronden aan appellante heeft tegen-
geworpen. Appellante is het met dit oordeel niet eens. Haar wordt verweten dat zij
geen enkel identiteits- of nationaliteitsbewijs heeft overgelegd. Zij heeft vervolgens
niet aannemelijk gemaakt dat zij haar oude rode Sovjetpaspoort niet heeft kunnen
meenemen, dit nu naar de mening van verweerder geen sprake was van een acute
vluchtsituatie. Voor appellante gold dat weldegelijk sprake was van een acute vlucht-
situatie. Dit blijkt ook uit blz. 11 van het rapport nader gehoor d.d. 10 maart 2004,
waarin appellante verklaart dat zij bij bewustzijn kwam in een witte kamer met witte
tegels. was er toen ook. heeft appellante meegenomen naar een voor haar
onbekende plaats. Appellante begreep later dat zij in was. Appellante heeft
aldaar twee maanden verbleven, waarna zij op 25 december 2003 het land heeft verla-
ten. Appellante verklaart met zoveel woorden dat zij angst had om terug te keren naar
huis. Voor appellante geldt dat haar vlucht is begonnen op het moment dat zij bij be-
wustzijn kwam in de witte kamer. Appellante had dan ook geen enkele mogelijkheid
meer om haar oude Sovjetpaspoort op te halen. Zij is van mening dat haar dit dan ook
niet aangerekend mag worden. Voor wat betreft het ontbreken van bescheiden met be-
trekking tot de reisroute is appellante van mening dat weliswaar gesteld wordt dat zij
daarvoor een eigen verantwoordelijkheid heeft doch dat die verantwoordelijkheid tot
niet meer is dan een theoretische stelling nu in de praktijk zij volledig afhankelijk was
van de mensensmokkelaars. Het niet doen wat die smokkelaars je opdragen, kan bete-
kenen dat zij je verder aan je lot overlaten.

Grief 1: strijd met het recht en/of het motiveringsbeginsel en/of in strijd met de zorgvuldigheid

Deze grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat verweerder voldoende
zijn standpunt heeft onderbouwd dat geen geloof kan worden gehecht aan de verkla-
ringen van appellante. Verweerder heeft gesteld dat uit onderzoek gebleken is dat ap-
pellante niet op het door haar opgegeven adres heeft gewoond en dat zij niet voorkomt
in het centrale paspoortenregister, het centrale register van geboorteakten en de cen-
trale bevolkingsregistratie. Appellante, die in de voorliggende procedures, is bijge-
staan door een andere gemachtigde kan zich niet herinneren dat door haar toestem-
ming is gegeven op grond van artikel 8:29, 5^e lid van de Awb. Appellante realiseert
zich echter ook dat wanneer zij die toestemming niet zou hebben gegeven, dit niet
veel zou hebben uitgemaakt omdat dan enkel de zaak zou worden doorverwezen naar
een andere kamer c.q. rechter. Appellante ervaart het als onrechtvaardig dat zij geen
kennis heeft kunnen nemen van de wijze waarop het individuele ambtsbericht tot
stans is gekomen, temeer nu de daarin opgenomen conclusies bezienswaardig zijn.

-3-

heid zijn. Appellante kan niet verifiëren of gestelde handelingen ook daadwerkelijk zijn uitgevoerd. Dit klemmt te meer nu uit het algemeen ambtsbericht blijkt dat mensen niet altijd geregistreerd staan waar zij wonen. Appellante kan dan ook niet begrijpen dat het individuele ambtsbericht niet in strijd met het algemeen ambtsbericht wordt geacht. De stellingen van appellante over de herkenning van haar door de bureaus wordt van de hand gewezen omdat die zouden berusten op speculaties en niet nader onderbouwde vermoedens terwijl appellante er vervolgens maar vanuit moet gaan dat het individuele ambtsbericht juist is. De stelling dat er geen concrete aanknopingspunten zijn die aanleiding geven voor twijfel aan de juistheid en de volledigheid van de in het individuele ambtsbericht neergelegde bevindingen is een loze stelling nu dergelijke aanknopingspunten ook zouden ontbreken in een onvolledig of onjuist ambtsbericht nu die berichten voor appellante niet transparant zijn, is het ook niet mogelijk de juistheid van die berichten te toetsen.

REDEN WAAROM,

Appellante U edelachtbare verzoekt de bestreden uitspraak te vernietigen.

Gemachtigde,

